

Nergens behalve hier

Nergens behalve hier

Erik de Reus

Schrijver: Erik de Reus
Coverontwerp:
ISBN: 9789465122359
© Erik de Reus

Ons alles, alles anders

Een straaltje zonlicht prikt in de ogen van Sem waardoor er een mooie geeloranje gloed op de wangen van Sem ontstaat die zijn blauwe plekken lijkt te verbergen.

Sem knippert een beetje met zijn ogen en in een woeste zwiep trekt hij zijn dekbed snel over zijn hoofd heen en zucht diep.

Hij snuift flink en voelt een penetrante vieze, smerige geur van schimmel en zweet zijn neus binnendringen. Proestend en kuchend trekt hij zijn hoofd van onder het dekbed vandaan en hapt naar wat frisse lucht.

Hij dacht gisteravond nog het dekbed met de minste bruine vlekken en gaten te hebben gevonden, maar zoals bijna alles de laatste jaren, schijn is vaak de grootste bedrieger.

Sem zet zich zachtjes aan rechtop om de rest niet wakker te maken en schuifelt rustig met z'n kont naar achter over het matras tot hij een lekkere positie heeft gevonden zodat zijn rug wat minder pijn doet.

Hij klopt wat zachtjes op zijn shirt en blijft al snel haken met zijn vingers in één van de vele gaten in wat eerst een mooi blauwe polo was met een krokodil erop geborduurd, wat nu een soort bruinige mol lijkt te worden met versleten draadjes waardoor zijn poten nu lijken te zijn verdwenen. Sem geeuwt zachtjes en probeert die lange gaap in te houden en denkt alvast even het plan van vandaag en waar hij wat nieuwe kleding kan scoren.

Sem kijkt de kamer wat rond terwijl hij wat met zijn ogen knijpt zodra die felle ochtendzon, via de wapperende gordijntjes die zich vastklampen aan de gordijnrails met de laatste rafeltjes stof die ze nog bezitten, de kamer verlichten.

In de hoek van de kamer ziet hij hoe Tess en Max nog in een diepe slaap liggen onder eenzelfde soort dekbed als hij.

Hij grinnikt zachtjes en fantaseert zich hoe Tess en Max wakker worden, net zo proestend en happend lucht wakker worden als ze

zich realiseren onder wat voor goor beddengoed zij hebben gelegen de hele nacht.

Terwijl Sem snel wegstijgt om het zonlicht te ontwijken wat nu door het open raam direct zijn gehavende gezicht verlicht, ziet hij midden in de kamer Jordan en Emma genoeglijk tegen elkaar aangekropen liggen.

Hij merkt opeens een raar gevoel in zijn buik, niet van de honger of de vis van de avond ervoor, maar een gevoel wat hij nog niet eerder had gehad. Een soort verlangen en jaloezie in één. Schuldig wijkt hij maar snel zijn ogen naar het plafond en voelt plotsklaps een druppel op zijn dekbed vallen. Drup, drup, steeds sneller en vaker lijken ze te vallen en laten vieze bruine roestige vlekken achter op het dekbed.

Hij buigt zijn hoofd zachtjes en kijkt door het gat in het plafond naar de verdieping erboven. Hij ziet een oud wit dressoir staan of althans, wat vroeger voor wit zou doorgaan.

Ietwat links van het dressoir ziet hij een steeds groter wordende vlek ontstaan in het plafond van de verdieping erboven en ziet hij het plafond al een beetje begint door te zakken.

Alsof net aan schrikdraad te hebben gezeten, bedenkt hij zich opeens.

“Vannacht was die hoosbui en dit huis was het enige nog staande huis in de weide omtrek, god straft onmiddellijk...” fluistert hij zacht tegen zichzelf.

Sem gooit het dekbed met een grote zwaai van zich af en kruipt langzaam richting Jordan en Emma. In zijn haast kijkt hij niet waar hij zijn handen neerzet en plant zijn vijf vingers direct in een plas regenwater en de overgebleven vis van gisteravond.

“Gadverdamme!” vloekt hij zachtjes en bijt op zijn onderlip om maar het andere gevloek binnen te houden.

Snel veegt hij zijn hand af aan het uiteinde van het dekbed van Emma en Jordan en plant zich neer naast Emma.

Hij ziet hoe zij nog met een flinke glimlach en haar armen strak rond Jordan zijn middel gevouwen, heerlijk nog ligt te dromen.

“Emma, Emma, wakker worden...” en schudt Emma zachtjes in haar zij en fluistert dicht bij haar oor haar naam keer op keer tot hij ziet hoe ze haar ogen stilletjes opendoet en hij recht in haar mooie reebruine ogen kijkt.

“Wat mot je Spijker!?”

stamelt ze zachtjes en geïrriteerd alsof ze net de mooiste dromen heeft herbeleefd over haar jeugd en door Sem ruw daaruit wordt ontwaakt.

Sem antwoord zachtjes,

“De regen van vannacht heeft volgens mij gaten geslagen in het dak, we moeten weer een nieuwe plek vinden voordat het instort en de volgende hoosbui begint.”

“Alsof een beetje regen nog wat uitmaakt tegenwoordig, jesus Spijker!” terwijl ze demonstratief haar armen in de lucht gooit. Sem schuifelt uit schrik een stuk naar achter en plant snel zijn handen achter zijn rug zodat hij niet omvalt.

Hij voelt zijn handen houvast zoeken op de houten vloer maar lijkt géén grip te krijgen, het hout voelt sponzig en nat aan.

Net als hij denkt grip te hebben, klinkt er een enorm gekraak en gepiep, en voelt zijn handen door de vloer heengaan.

Voordat hij zijn evenwicht helemaal kwijt is en door de vloer in de kelder verdwijnt, grijpt Emma in reflex zijn schouder en arm vast. Ze giechelt zachtjes,

“Oké, ik denk dat je boodschap nu wel is binnengekomen, sorry Sem.” en trekt Sem wat dichterbij naar haar toe.

Sem loopt zachtjes naar Max en Tess toe en maakt ze wakker terwijl Emma Jordan wakker schudt en haar kleren bij elkaar probeert te zoeken.

Als Max opstaat probeert hij nog een beetje slaapdronken zijn lange lijf recht te houden, terwijl hij zijn kleding en haar wat probeert te fatsoeneren.

“Dit is pas de tweede dag van de reis en we zijn nu al bij Arnhem, wat wordt de volgende stap?”

Opeens komt Jordan, op niet te misstaan toon alsof hij net het 3e bataljon naar de fronten stuurt, tussenbeide,

“We gaan via Westervoort en Duiven de Duitse grens over. De snelwegen hebben géén zin, die staan nog onder.”

Sem en Tess kijken elkaar aan en beginnen onbedaarlijk te lachen, “Stop, lach niet Sem, ik heb naar maar één broek, die kan ik niet volplassen!” proest Tess het uit.

Jordan kijkt de twee een beetje meewarig aan en fluistert zachtjes “Sorry, ik begin een beetje op mijn vader te lijken heb ik door.”, “Maar laten we wel gaan voordat dit dak het begeeft en zo te zien kan iedereen wel wat nieuwe kleding gebruiken dus laten we daar eerst onderweg naar zoek gaan.” vervolgt hij snel wat schuldbewust.

Nog een beetje na giechelend lopen Sem en Tess naar de voordeur en na wat trekken schuift de deur eindelijk open en schraapt met een luid kabaal de laatste restjes bakstenen en puin opzij.

De vijf vrienden stappen het huis uit en worden gelijk verblind door het felle zonlicht wat precies door laatste betonnen resten van de tribunes van wat eerst het Gelredome was, heen schijnt. Voorzichtig stappend door de puin en langs de resten van huizen komen ze uit op een open stukje weg, tot Max struikelt over iets wat lijkt op een reclamebord en komt met een harde smak terecht op het asfalt. De schrik slaat bij Sem in,

“Gaat het, niks gebroken?” en stapt met grote passen richting Max. Max voelt wat aan zijn lijf,

“Nee hoor, alles zit er nog aan, alleen wat blauw ben ik bang.” terwijl Spike troostend aan zijn wang likt. Hij kijkt nog wat om zich heen, tot hij onbedaarlijk begint te lachen.

Sem, Jordan, Tess en Emma kijken elkaar even wat verward aan tot ze zien waar Max zo om moet lachen.

In het reclamebord zit nog een halve strook affiche.

‘Snollebollekes 3 t/m 6 december 2024 in het Gelredome, UITVERKOCHT’ staat er met koeienletters op vermeld.

Max begint wat tot rust te komen en nog half grinnikend,

“Ik had kaarten voor dat concert gekregen voor mijn verjaardag, van Pa...” waarop zijn gezicht wat vertrekt en het lachen ophoudt. Sem hurkt voorzichtig naast Max, kijkt hem even aan, geeft hem een kus op zijn wang en reikt zijn hand aan.
“Kom op broertje, we moeten verder.”

How is this still a thing...

Tttrriinnnggg, Tttrriinnnggg, alsof het metaal van de bel precies naast zijn oren was gepositioneerd schrikt Max op van zijn tafeltje. Hij voelt en hoort een adem rechts van hem, “Zo Max, het mag wel het laatste uurtje zijn voor de pauze maar dat betekent wel dat ik je aandacht erbij verlang.”

“Sorry meneer Oudehoven.”, stamelt Max geschrokken als een hert die net te lang in de koplampen heeft gekeken.

Meneer Oudehoven legt een papiertje op de tafel van Max, “Dit is de werkgroep opdracht voor volgende week over het klimaat, ik weet dat het wat lastiger is thuis is nu, je mag hem deze keer met je broer maken.”

Max pakt het papiertje en kijkt even snel naar de voorste rij van de klas. Daar zit zijn broer triomfantelijk te grinniken en voordat Sem wat kan zeggen roept Max snel

“Je weet wel dat jij het meeste werk gaat doen hé!”

Max raapt snel zijn rugzak van de grond af en propt geïrriteerd de opdracht erin,

“Kom Sem, effe doorlopen nu dan mag je achterop naar huis toe.” roept hij nog even snel voordat hij het lokaal uit verdwijnt.

Max graait wat in zijn rugzak en legt zijn lunchtrommel op tafel neer en begint het nieuwsgierig en verbaasd te bekijken, draait het om, speelt wat met het elastiek tot hij het rustig weer neer legt op tafel, zijn blik iets focust, zijn rug recht en als de filosofie docent van het tweede uur peinzend zijn duim en wijsvinger over zijn mond beweegt.

“Nou doe niet zo irritant en kijk gewoon wat ze gemaakt heeft vandaag!” snauwt Tess.

Max blijft zijn bewegingen herhalen en dikt zijn pose nog wat aan tot groot genoeg van Jordan die naast Max wanhopig zijn binnenpret vooral binnen probeert te houden om Tess niet méér te irriteren.

Max legt beide handen op het trommeltje, kijkt nog even indringend Tess en Jordan aan als de illusionist die zijn volgende truc presenteert aan het grote aandachtige publiek,

“Oké jongens, hier gaan we dan!”

fluistert Max terwijl hij zachtjes met zijn vingers op de tafel een tromgeroffel probeert na te doen.

Max tilt het trommeltje, trekt haastig het elastiek eraf en tilt dan langzaam demonstratief het dekseltje eraf,

“Oeh, YESSS!!”,

“Pistoletje met wat spek, sla, kipfilet en Joppie-saus en ook nog een kroket en frikandel!”

Terwijl Max nog de inhoud van zijn trommel bewondert,

“Ik wou dat mijn vader in het ziekenhuis lag...” floept Jordan er per ongeluk uit.

Even verstilt alles aan tafel, lijken ook alle kinderen in de aula niets meer te zeggen. In verbazing en bij Tess in boosheid, zijn de hoofden allemaal de kant van Jordan opgedraaid.

Jordan voelt de stommititeit die hij net begaan heeft richting zijn beste vriend, wordt zo rood als een tomaat en stamelt

“Sorry Max, ik weet niet waarom ik dat zei... Het spijt me echt, echt enorm.”

Max kijkt hem strak aan en zijn gezicht verandert even van verbazing naar een kleine glimlach,

“Weet ik jongen, iedereen maakt wel eens foutje, net als jij toen je dacht dat een ballenknijper een goed idee was om mee te nemen op zomerkamp.”

Hierop begint hij tegelijk met Tess schuddend te lachen terwijl Jordan hun nog even verdwaasd aankijkt tot hij ook zijn lach niet meer kan inhouden.

Max pakt snel zijn frikandel en voordat hij hem als een delicatessen wil wegproppen,

“Maar even zonder dollen jongens, er hangt een verschrikkelijke sfeer thuis en ik wil mijn broertje wat meer helpen uit zijn schulp te kruipen.”

Ondertussen draait hij zijn hoofd naar een leeg tafeltje in de verre hoek aan de achterkant van de verder volle aula.

Sem pakt nog even snel het kopietje van de opdracht van het bureau van meneer Oudehoven en stopt die in zijn rugzak. Hij stopt even met lopen voor de deur van het lokaal, zucht even flink, laat zijn schouders wat vooroverhangen en stapt het lokaal uit de volle gang is en laveert zich als onzichtbaar tussen alle leeftijdsgenoten door richting de trap naar beneden.

Als Sem de trap afloopt ziet hij al die drie grote deuren, wel drie keer hoger en breder dan de grootste oudejaars die toegang verschaffen tot het ergste moment van de dag, je onder 400 kinderen begeven waar je géén enkele connectie mee lijkt te hebben en die klaarblijkelijk ook niet veel van jou moeten hebben. Hij loopt de aula binnen en kijkt snel links naar de tafel in de verre hoek naast die opgang van het podium waar bijna nooit iemand zit,

“Shitzooi...” fluistert hij in zichzelf, bezet.

Hij kijkt snel naar de achterkant van de aula waar hij een leeg tafeltje helemaal achterin ziet staan en als een leeuw die net een malse gazelle spot beent hij in snelwandel-tempo af op het tafeltje.

Vanuit zijn ooghoek ziet hij een groepje derdeklassers aankomen lopen, versnelt zijn pas even en gooit dan snel demonstratief zijn rugzak op de lege tafel en gaat snel zitten.

Zonder verder op te kijken opent hij snel zijn lunchtrommel, pakt zijn pistoletje eruit, doet zijn beide AirPods in, gooit Spotify open, draait zijn lichaam wat weg van de aula en pakt op zijn telefoon snel de pagina erbij waar hij gebleven was in het laatste boek van Stephen Fry.

Jordan leunt voorover over de tafel en fluistert,

“Moet dat nou echt, hij lijkt daar toch prima te zitten?”

Max draait wat geïrriteerd zijn hoofd weer terug en kijkt strak Jordan aan waardoor Jordan snel weer terug in zijn stoel terugveert.

“Het is mijn broertje!” bijt hij Jordan toe en verandert even snel weer van toon,

“Hij heeft wat steun nodig al zal hij dit zelf ontkennen en ik heb jullie steun daarbij nodig.”

Tess aait zacht over de arm Max, geeft hem snel een kus,

“Don’t worry, komt goed schat, wacht maar even.”

Tess staat op en loopt naar de verre hoek en gaat naast Sem staan. Alleen tot haar verbazing merkt hij haar niet op.

Tess kucht even en beweegt haar benen een beetje op en neer om te proberen haar aanwezigheid duidelijk te maken zonder maar wat te hoeven zeggen.

Maar tot haar verbazing geeft Sem nog steeds géén sjoege.

Met een klein zucht legt ze haar hand op Sem zijn schouders, die zo in zijn wondere fantasiewereld leeft van het boek in combinatie met de muziek, dat hij zo schrikt van Tess haar plotselinge aanraking dat zijn hele lijf als een aardbeving schudt en hij bijna zijn telefoon naar de andere kant van de tafel smijt.

Tess schrikt hier zo weer van dat ze een kleine schriek laat ontsnappen waardoor het tafeltje ernaast wat van het schouwspel heeft kunnen genieten, in lachen uitbarst.

Beschaamd en kwaad tegelijk sommeert ze met korte wijsbewegingen Sem naar de tafel van hen zonder wat te zeggen.

Ze loopt terug en een beetje beduusd laat ze Sem achter.

Sem ziet hoe Tess met grote passen ineengekrompen naar hun tafel terugloopt.

“Kom hier zitten kerel!”

Wetende dat Max zal blijven aandringen en hij toch niet tegen zijn broertje op kan, pakt hij maar snel zijn spullen bij elkaar en beent richting de tafel van Max.

Sem schuift de leegstaande stoel naar achter die een schrapend geluid maakt over het steriele linoleum en gaat vertwijfeld zitten.

Iedereen kijkt elkaar een beetje aan alsof ze net een algebra som hebben gekregen en niemand het antwoord lijkt te weten, tot Max maar begint over het derde Formule 1 kampioenschap afgelopen zondag van zijn naamgenoot.

Allesbehalve op zijn plaats voelend, besluit Sem dan maar verder te gaan met zijn pistoletje.

Op het moment dat hij zijn AirPods wil indoen kijkt Max hem strak aan terwijl de gesprekken tussen Jordan, Tess en hem verdergaan en schudt nee. Sem legt ze snel weer terug in het oplaaddoosje en gaat maar verder met zijn pistoletje terwijl hij zijn stoel verder aanschuift en voorover gaat hangen om 'net' te doen alsof hij meedoet in het gesprek.

Op het gezicht van Max ontstaat een tevreden kleine glimlach en draait zijn hoofd weer richting Tess om weer verder te luisteren naar de laatste roddels die Tess weet te vertellen.

Aarde, als water en vuur

Laura klopt even en abrupt zonder op een antwoord te wachten, zwaait ze de deur open van de kamer. Sem schrikt op van achter zijn bureau alsof hij net is geprikt door een nijdige wesp die zijn nest uit wordt gezet.

Sem fatsoeneert snel even zijn wiskundeboek en notities alsof hij druk bezig was met zijn huiswerk,

“Ma, je laat me schrikken!”

Laura lacht even zacht,

“Haal je hoofd maar lekker even uit je droomwereld, nog even en we gaan zo eten.”

Sem knikt schuld bewust kort met zijn hoofd, klapt zijn boek dicht, schuift het naar de hoek van zijn bureau. Met een schuine blik kijkt hij naar de klok,

“Oeh, ik heb een half uur liggen pitten.” prevelt hij zacht tegen zichzelf als de klok 18:15 uur op de 12^e mei 2024 aangeeft.

Max ziet hij al zitten terwijl zijn moeder de pannetjes met eten uit de keuken haalt en voorzichtig neerzet op die oude felgekleurde pannenonderzetters plaatst. Terwijl hij de pannetjes aanschouwt en de geuren tot zich neemt, gaat zijn moeder zitten aan het hoofd terwijl aan de andere kant de stoel leeg blijft. Max pakt zijn hand vast terwijl zijn moeder de andere hand vastpakt,

“Even bidden voor je vader en het eten.” en geeft Sem een liefelijke aai over de bol.

Voordat Max de eerste schep hutspot naar zijn mond wil brengen klinkt er ineens een harde alarmtoon uit zijn telefoon.

“Eeh, Eeh, Eeh.” zo hard dat Sem van schrik zijn lepel op zijn bord laat vallen dat er een klein stukje van bord afbreekt.

Verbaasd kijken Sem, Max en Laura elkaar aan,

“Jezus, wat de fuck is dat nou weer!”

“Hé, let op je woorden Max, Hij boven kijkt toe. Nou pak je telefoon en zet die pleurisherrie uit!” verbijst Laura hem toe.

Max snuift geïrriteerd naar zijn moeder en wil wat zeggen, maar klampt snel zijn kaken op elkaar en loopt naar de koffietafel.

Hij pakt nonchalant zijn telefoon op, ‘Noodmelding’ staat er op zijn scherm, twijfelt even en veegt het snel weer weg van zijn scherm. Laura blijft nieuwsgierig naar hem omkijken terwijl hij op zijn stoel gaat zitten,

“En?!”

“Was volgens mij maar zo’n test noodmelding.” en brengt snel de lepel met de nu wat afgekoelde peen en aardappelen naar zijn mond.

Sem blijft hem wat meewarig aankijken,

“Het is niet de eerste maandag van de maand toch?”

Het hoofd van Max veert wat op en even lijken de seconden uren te duren als Max, Sem en hun moeder elkaar aankijken zonder wat te zeggen. Laura aarzelt even,

“Laten we even de TV aanzetten...”

Alle drie staan ze gelijk op van tafel en lijken mee te doen aan een snel-wandelkampioenschap als ze bewegen richting de afstandsbediening. Sem heeft de afstandsbediening als eerste te pakken en drukt de TV snel aan.

De TV floept aan en langzaam wordt het beeld helderder en staat op het kanaal van RTL4, waar net de intro van Goede Tijden Slechte Tijden nog loopt.

Verbaasd kijken ze elkaar aan tot het scherm ineens op zwart gaat en snel overschakelt naar het nieuws.

Onderaan het scherm staat met koeienletters ‘Laatste nieuws – Tsunami waarschuwing’.

Ze kunnen nog net de correspondent horen zeggen,

“De aardbeving in de Atlantische Oceaan had een 12,5 op de schaal van Richter en lijkt een onderzeese vulkaan geactiveerd te hebben, iedereen moet...”

Opeens gaat de TV abrupt op zwart en wil niet meer aan gaan, hoe vaak ze ook drukken op de afstandsbediening.

Vertwijfeld en geschokt staan de drie elkaar aan te kijken en het enige wat uit de monden komt lijkt wat binnensmonds gestamel.

Max draait zich om en ziet hoe alle lampen boven de eettafel uit staan, hij kijkt even snel naar buiten en ook daar is het aardedonker. Zelfs de straatlantaarns geven géén licht meer en vanuit de omringende huizen in de straat komt ook al géén sprankje leven.

Voordat Max wat kan zeggen over de elektriciteit begint de grond onder hun voeten enorm te bewegen en te schokken als een reus die net wakker wordt uit zijn slaap. Max pakt snel zijn moeder aan haar arm en Sem aan zijn schouder vast.

“Snel, ga onder eettafel liggen!” bijt hij hun op luide toon toe alsof ze net de Duitse soldaat in de Tweede Wereldoorlog iets te lang hebben aangekeken.

Laura klampt zich wanhopig vast aan Max onder de tafel terwijl ze in de andere hand het hoofd van Sem zachtjes tegen haar schouder aanduwt.

Max trekt nog snel zijn voeten onder tafel terwijl om hem heen de net gevulde borden met hutspot op de grond met een hard kabaal kletteren en de jus vette bruine vlekken creëert op zijn net gestreken witte chino.

In horror en verschrikking blijven ze elkaar nerveus aankijken terwijl de fotolijstjes, Ikea schilderijen vol vergezichten van de muur vallen en het servies uit de keukenkastjes hard op de linoleum keukenvloer terecht komen. Laura houdt even hard de oren van Sem dicht gedrukt terwijl ze naar Max toe leunt.

Op luide toon probeert ze om boven het oorverdovende kabaal uit te komen,

“Hoe kan dit, die aardbeving was toch ergens rond Noorwegen?”

“Weet ik veel!” antwoord Max vertwijfelend,

“Misschien is zo’n aardbeving in de zee anders?” voegt hij snel eraan toe terwijl Laura hem vragend aan blijft kijken.

Hun lichamen schokken even van schrik als de grote boekenkast die ooit bij Oma in de leeskamer heeft gestaan, met een harde knal centimeters van de tafel naast hen terechtkomt en de boeken als sjoelstenen over de vloer doet schuiven door de hele kamer heen.

Dan is het stil, alsof de regisseur even op de pauzeknop heeft gedrukt horen ze alleen hun eigen ademhappen en wild op en neer gaande borstkassen nog terwijl de wereld om hun heen lijkt te zijn bevroren. Sem kijkt even om zich heen, hij probeert zijn tranen te bedwingen en met trillende stem,

“Is het voorbij?”

Laura aait zachtjes over zijn wang en veegt liefelijk een paar tranen weg,

“Rustig maar schat, volgens mij is het voorbij...”

Alle drie proberen ze schuivend over de vloer, de boeken, bestek en schilderijtjes zorgvuldig ontwijkend, van onder de tafel te kruipen en de schade te overzien.

De grond ligt bezaaid met puin, glasscherven, de mooie 4K TV van nog géén maand oud en aarde van de plantenbakken. Buiten klinkt een mix van huilende honden en kinderen stevig vastgehouden door hun vader of moeder.

De voordeur is volledig uit zijn sponning getrild en ligt nu half in de gang. Max pakt Sem vast en zijn moeder zegt vastbesloten,

“We gaan even kijken hoe het met de buren is en of er meer schade aan de buitenkant nog te zien is.”

Voorzichtig balancerend proberen ze over de voordeur te lopen om naar buiten te gaan.

In de straat is het aardedonker, géén boom en straatlantaarn staat nog overeind en vanuit de huizen komt ook al géén licht vandaan. Het enige wat een straaltje licht over hen en de verzamelde buren op straat schijnt, is een felle maan die dichterbij dan ooit lijkt te staan.

“Hé Laura, is iedereen oké bij jullie?”

Ze ziet de overbuurman terwijl hij probeert de omgevallen boom van zijn auto af te trekken.

“Iedereen is nog heel, hoe is het met Tess en je vrouw?” probeert ze luidkeels te vragen door het lawaai.

Max stapt voorzichtig de overgebleven wortels van hun struiken en de scherven van de fontein voor de vogels.

“Ik loop even snel naar Tess toe.” en loopt snel verder.
Hij steekt de straat over en daar verschijnt Tess in de deuropening met viezigheid op haar trui en nog rode ogen van de tranen.
“Wat is er gebeurd, heb je ergens pijn?”
“Nee, ik kreeg alleen een pot vol aarde van de palm over me heen.” antwoord ze nog een beetje snikkend.
Max geeft haar een knuffel en zoen,
“Ik ben zo weer terug.” en loopt terug naar zijn moeder.

Een kwartier verstrijkt en Max, Sem en Laura zijn druk bezig de omgevallen plantenbakken en tuinstoelen weer overeind te zetten. Op het moment dat Max weer slalommend om de struiken, ontwortelde bomen en losliggende stenen heen loopt, voelt iedereen opeens weer een beweging van de grond onder hun voeten. Maar dit is niet zoals eerst, het voelt sluimerend en trilt zacht alsof er een trein voorbij gaat komen. Ook de maan lijkt te weten welk onheil eraan komt en lijkt wat helderder te gloeien aan de hemel. Sem kijkt Max aan,
“Weer een aardbeving?”
“Dit lijkt niet op een aardbeving, het wordt ook niet heviger.” antwoord Max met een kleine twijfel in zijn stem.
Laura draait haar hoofd naar het einde van de straat waar de weg naar beneden loopt richting de vallei.
“Oh mijn god!” en wijst de jongens naar de vallei beneden.
De jongens draaien snel om en zien hoe van achter de horizon er een enorme honderden meters hoge golf water met een bulderend steeds harder wordend kabaal zich meester maakt van het naastgelegen dorp in de vallei.
Ze weten even géén woord uit te brengen en lijken vastgenageld aan de grond tot Laura schreeuwt,
“We moeten hier weg voordat het hier is!!”
Ze pakt Sem zo hard vast bij zijn arm dat hij een kleine schrik en een “auw” prevelt waarna hij hardhandig door zijn moeder naar de auto wordt gesleurd.

Max loopt snel terug naar het huis en pakt de autosleutels uit de gang,

“We moeten naar hoger gebied toe!”

“De heuvels van de berg zijn vast hoog genoeg.” oppert Laura terwijl ze de omgeving aftuurt.

Max lijkt even na te denken,

“Dat gaan we nooit meer redden, we gaan naar onze school toe, die moet hoog genoeg zijn!” roept hij snel naar zijn moeder voordat hij voorin gaat zitten.

Max geeft gas en draait de auto met piepende banden de straat op tot hij hard op de rem staat,

“Tess, haal snel je vader en stap de auto in!” schreeuwt hij naar de overkant van de straat. Tess loopt snel hun huis binnen en pakt haar vader aan haar hand naar buiten,

“Waar gaan we naartoe?”

Kan haar vader nog net uitbrengen terwijl hij verder wordt meegesleurd naar de auto. Schreeuwend vanuit de auto wuift Max ze naar hen toe,

“We gaan naar de school toe om daar het dak op te gaan!”

Tess en haar vader stappen in en hijgen nog wat na terwijl Max het gas diep indrukt.

Om hun heen zien ze mensen snel spullen in hun auto's gooien terwijl andere mensen nog verbaasd om zich heen staan te kijken naar het grote tafereel vanuit hun tuin, verbaasd naar wat zich allemaal voor hun neus ontvouwt.

Max probeert behendig andere auto's, bomen en omgevallen straatlantaarns te ontwijken terwijl hij op hoge snelheid de straat uitrijdt,

“Ronald, waar is je vrouw?”

Maar en antwoord krijgt Max niet, Tess haar vader zit verstomd door het achterraam te kijken alsof hij nog probeert te begrijpen wat er nu allemaal gebeurt. Ze slikt even,

“Mam zit nu voor het werk nog in Duitsland.”,

“Volgens mij moet ze daar wel safe zitten.”

Terwijl Max de auto steeds dichterbij de school brengt kijkt hij aandachtig naar zijn zijspiegel. Als hij nog maar zo'n 500 meter moet en in grote letters 'Stella Maris College' ziet opdoemen op een groot massaal donkergele bakstenen gebouw, ziet hij vanuit de spiegel de lucht donkerder worden en een metershoge golf opdoemen. Max drukt het gaspedaal dieper in tot hij strak tegen de bodem staat gespannen,

“Houd je vast allemaal, het water is er bijna!”

probeert hij standvastig met een vleugje wanhoop in zijn stem. Sem worstelt zich even los uit zijn moeders strakke omhelzing en tuurt door de achterrauit van de auto. Hij ziet hoe de golf steeds dichterbij de auto in de buurt komt. De schrik slaat in wanneer hij ziet hoe het woest en bulderend door de straten dendert, auto's en huizen volledig overspoelt. Mensen die wanhopig zich aan alles vast proberen te houden, sleurt het mee, zuigt hij onder en verdwijnen in de kolkende massa om nooit meer boven te komen. Max stuurt de auto strak en al slippend het schoolplein op en remt hard voor het hoofdgebouw waar de grote toegangsdeur nog open staat en klappert in de wind.

Laura pakt Sem bij zijn hand en sleurt hem de auto uit en gooit hem snel de deur door de gang van de school in alsof hij die ene zware laatste vuilniszak van de dag is. Sem verliest zijn evenwicht en komt hard op de vloer terecht en door de kracht van zijn moeder schuift hij nog een stukje over de vloer als een sjoelsteen richting het juiste vakje.

Ondertussen pakt Max Tess aan haar hand en geleidt haar de school in en als hij omkijkt ziet hij hoe Ronald nog zit te worstelen met zijn gordel. De grond begint steeds heftiger te trillen alsof die trein bijna bij het station is en hij ziet hoe de golf het laatste stukje van de straat komt in denderen.

Max aarzelt niet en snelt terug naar de auto en begint Ronald te helpen om zijn gordel los te maken, alleen wat zij ook doen door de stress en het rukken aan die gordel lijkt die met al zijn kracht in het gespmechanisme te willen blijven zitten.

Op dat moment voelt hij een duwtje in zijn zij en ziet dat zijn moeder komt bijspringen en schreeuwt,
“Godver jongen, bewaar even je rust, je ziet toch dat rukken niet helpt!”

Als de typische matriarchale vrouw slaat ze de handen van de mannen weg van de gordel. Een zucht verlaat de mond van Max voordat hij op zijn lip bijt om een scheldpartij binnen te houden, maar ziet hoe zijn moeder even flink inademt, rustig de gordel vastpakt, de knop van het mechanisme indrukt en hoe na één kleine zachte wiebel eraan de gordel los klikt.

Ronald bedenkt zich géén moment en springt snel de auto uit en holt als een dolle richting de voordeur met Max in zijn kielzog. Als zij bij de grote deur aankomen en deze willen dichttrekken merken ze dat Laura niet bij hen is.

Verschrikt kijkt Max om zich heen en ziet hoe Laura overeind krabbelt naast de auto nadat ze ten val is gekomen door de wilde sprong van Ronald. Achter zijn moeder ziet hij hoe de golf de toegangshekken van de school verslindt als hongerige leeuw en schreeuwt het uit,

“Rennen Ma, rennen!!”

Laura staat overeind en begint te rennen richting Max.

Ze laat alle kracht die ze nog heeft vloeien richting haar benen en strekt haar armen alvast uit naar de grote deuren.

Max wil alvast haar tegemoetkomen en de school uitlopen maar wordt in een flits van een milliseconde met een enorme kracht teruggeworpen de school in door de loodzware toegangsdeur van de school waar net het water als een bezetene op in heeft gebeukt.

Sem kijkt Max vertwijfeld aan terwijl de deur als een gek heen en weer schudt en piept en kraakt in zijn sponningen,

“Waar is Mam?” maar een antwoord blijft uit.

“Waar is ze?!” roept hij nogmaals wanhopig.

Zijn broertje brengt géén woord uit terwijl hij op zijn ellebogen leunend wanhopig en hevig ademend richting de deur kijkt.

Sem snelt de gang door en pakt Max vast.

“Wat is er gebeurd?” komt er wanhopig uit.

Max draait zijn hoofd om en kijkt recht in het vertwijfelende, wanhopende, verdrietige gezicht van zijn broer.

Max reageert niet op de vraag en lijkt even na te denken,

“We moeten naar het dak toe, die deur gaat het niet houden.”

“Maar, maar...” stamelt Sem en word ruw afgebroken door Max,

“Luister, zometeen... We gaan nu naar boven!”

Terwijl hij opstaat, pakt hij ruw zijn broer vast bij zijn bovenarm en rent de gang door richting de trappen. Hij knikt snel even richting Tess en zij pakt haar vader mee aan de arm.

Ze zien de trappen al voor hun verschijnen en met een luide, harde klap wordt de toegangsdeur de gang in gesmeten en het water stroomt als de wildwaterval van de Efteling de gang in.

De vier stappen snel de eerste treden op en als mee te doen aan de Olympische Spelen, rennen ze, treden overslaand, de trap snel op naar de eerste verdieping achtervolgd door een snel kolkende watermassa dat zich ook een weg probeert te banen naar boven.

Door het snelheidsverschil van Tess en haar vader struikelt Ronald even op de tweede verdieping en beland hard op de vloer net voor de treden naar de derde verdieping.

Tess voelt zijn hand wegglippen, stopt met rennen en draait zich vlug om. De benen van haar vader ziet ze al nat worden en het water steeds hoger rijzen,

“Moven nu Pa!!” bijt ze haar vader toe en met alle kracht die ze heeft heft ze de zware man aan zijn oksel op. Ronald vermant zich en vindt nog wat kracht uit het onderste van zijn tenen.

Bovenaan de trappen staat Max ze ‘aan te moedigen’,

“Godver jongens, doorlopen!”

Ronald en Tess zetten snel schrede stappen de trap op richting het geluid van Max.

Op de vijfde verdieping aangekomen zien ze Sem en Max al hijgend en steunend op de trapleuning hun adem proberen te krijgen op een normaal niveau.

Aangekomen op dezelfde verdieping valt Tess volledig uitgeput in de armen van Max en Ronald ploft naast hen op de grond.

Terwijl ze hun lucht weer een beetje beginnen terug te krijgen, kijken de vier even naar beneden.

Sem kijkt volledig verwonderd en verbaasd de trappengang in naar hoe de meegesleurde posters en tekeningen van de leerlingen vredig lijken te drijven op het inmiddels gekalmeerde water die de hele vierde verdieping lijkt te hebben opgeslokt.

Als ze alle vier besluiten rustig te zitten neemt Sem plaats naast zijn broertje, schuift even dicht tegen hem aan en rust zijn hoofd op zijn schouders,

“Wat is er gebeurd buiten?” fluistert hij zachtjes.

Max antwoordt niet, maar een bepaalde ingehouden woede lijkt zijn gezicht te hebben overgenomen. Resoluut staat hij ineens op waardoor Sem even zijn evenwicht verliest en hij stapt snel naar de hoek waar Ronald uitrust onder de grote prijzenkast van de school. Ronald voelt ineens een hand stevig zijn boord van zijn doorweekte hemd vastpakken en kijkt recht in het woedende en betraande gezicht van Max,

“Wat heb je gedaan vuile klootzak!” terwijl hij Ronald overeind tilt aan zijn hemd. Verbouwereerd kijkt Ronald Max aan,

“Sorry... Sorry, het was een reflex...”

Het gestamel van Ronald lijkt Max alleen maar kwader te maken. Zonder erover na te denken heft Max zijn rechterhand, maakt een vuist en plant deze met een enorme kracht hard op het oog van Ronald die daardoor een paar meter achterover duikelt. Met een smak valt hij tegen de prijzenkast en komt daarna met een harde klap op de grond terecht.

Instinctief stapt Max richting Ronald terwijl Sem genageld aan de grond blijft staan en het besef van wat er gebeurd is buiten langzaam begint binnen te dringen.

Voordat Max de volgende vuistslag richting Ronald wil brengen, valt Tess onverwachts tussen hen in op de grond en probeert met al haar kracht tussenbeide te komen,

“Alsjeblieft, ik weet niet er precies is gebeurd buiten, maar stop nu Max! Please Max...”

Even uit zijn concentratie gebracht, zet Max vertwijfeld een stap naar achter en zijn gezicht vertrekt even.

Als alles begint in te dalen, ploft Max neer op zijn knieën, gooit zijn handen voor zijn gezicht en laat dan het besef binnenkomen en kan de tranen niet meer binnenhouden.

Sem plant zich snel naast hem neer en met al zijn kracht trekt hij zijn broertje dicht tegen hem aan,

“Ssst, ssst, het komt goed.”

Hij probeert zijn eigen tranen te bedwingen terwijl hij troostend Max over zijn rug wrijft.

Tess schrijdt zich ook aan zijn zij en strijkt Max door zijn golvende haren en aait hem zachtjes.

Ronald ijsbeert ondertussen onrustig de gang door en stamelt paniekerig wat in zichzelf,

”Wat was dat, waar kwam al dat water vandaan?!”

Tess kijkt nu even op, zoekende naar een manier om de rust tussen Max en haar vader te bewaren,

“Dat leek wel een tsunami, daar hebben we het bij aardrijkskunde over gehad en voordat de stroom wegviel hadden ze het over een zeebeving in de Atlantische Oceaan.”

Opeens horen ze een kleine kriek uit het einde van de gang komen en zien hoe een deur van een van de lokalen langzaam opengaat en twee hoofden om de hoek zien piepen.

Even kan Tess haar ogen niet geloven,

“Meneer Oudehoven?”

“Hi Tess, Sem, Max en wat ik me voorstel, je vader?”

Door de gang lopen opeens de docent en een vrouw hun kant op.

“Noem me maar Jos en dit is Linda trouwens.”

Ze steekt zijn hand uit naar Linda en stelt de rest voor,

“U bent toch de docent Frans?”

Linda knikt alleen nog wat beduusd en schuchter,

Max staat ondertussen op en kijkt Ronald aan, Max lijkt wat te willen zeggen maar bedenkt zich.

“Het water lijkt niet verder te stijgen en het is te donker buiten, we moeten een slaapplek vinden en morgen als het licht is vanuit het dak kijken wat voor plan we kunnen trekken.”

Tess voelt even aan haar buik,

“Ligt er ergens nog wat te eten, ik heb honger als de neten?”

“In mijn lokaal heb ik nog wat in beslaggenomen snoep en chips liggen.” antwoord Linda.

“Deze kant op” voegt ze er snel achterna en loopt de gang door terug naar waar ze net vandaan kwamen.

Ze lopen het lokaal binnen en als ze richting haar bureau lopen ziet Sem vanuit zijn ooghoek achter in het lokaal de van de muur gevallen tekeningen, posters en landkaart van Frankrijk liggen maar ook allemaal half afgebrande kaarsen, een filmprojector en iets wat lijkt op gefabriceerd bed met allemaal kussens en een slaapzak. Sem draait zijn hoofd terug en kijkt Jos recht in zijn inmiddels rood geworden gezicht aan.

Jos glimlacht een beetje zenuwachtig en schuld bewust en doet zijn vinger voor zijn mond. Sem barst zonder erover na te denken even in lachen uit, maar bijt snel weer zijn lippen op elkaar.

Ronald lijkt even geïrriteerd,

“Wat is er nú grappig?!”

“Sorry, even een zenuwtrekje denk ik.”

Dit lijkt niet de irritatie bij Ronald af te nemen,

“Hou dat de volgende keer lekker voor jezelf en wees niet...”

maar wordt abrupt afgebroken door Max,

“Jij moet je vooral je bek houden!”

Aarzelend wil Ronald er nog op antwoorden maar bedenkt zich en draait zijn hoofd snel weg en roept wat snel wat in het luchtledige,

“Nou, waar is dat eten?”

Een beetje meewarig kijkt Linda de ontstane sfeer en grijpt maar snel wat chocoladerepen uit de lade en deelt die uit.

Terwijl gulzig begonnen wordt door Tess aan de repen, steekt Max die in zijn zak en begint het lokalen en de gang te doorzoeken op zoek naar een goede plek om te slapen.

Tess ziet dat hij is afgeleid en pakt snel haar vader apart,
“Hé, besef je wel een beetje wat je gedaan hebt?!”,
“Laat Sem met rust. Je hebt misschien niks aan zo’n gespierde
spijker, maar zijn broer hebben we wel nodig om te overleven dus
houd je in en laat mij het woord doen de komende tijd tot alles
wat meer gekalmeerd is.” vervolgt ze gedecideerd.

Jos en Linda besluiten om hun eerdere slaapplek te claimen en
nestelen zich snel in de slaapzak en ritsen die dicht.
Sem en Max hebben ondertussen wat dekens en stoelkussens uit
de andere lokalen verzameld en proberen daarmee een zachte
ondergrond te maken en laten zich met een zucht en kreun
zachtjes op de kussens vallen.
Ronald pakt de overgebleven kussens en maakt er een groot bed
van in de andere hoek van de kamer,
“Kom je?” vraagt hij en kijkt zijn dochter aan.
Tess kijkt ondertussen even naar Max en ziet hoe hij al in de
foetushouding ligt gedraaid en het nestje zijn eigen heeft gemaakt.
“Ik ga bij Max liggen.”
Ronald kijkt haar wat onderzoekend aan,
“Ben je gek geworden, ik laat mijn dochter toch niet...” maar
wordt ruw onderbroken door Tess. Zacht fluistert ze,
“Bemoei je er niet mee, ten eerste is het mijn vriendje en tweede,
jij hebt het verkloot vandaag, ik moet het rechtbreien.”
Voldaan en geïrriteerd tegelijk, loopt ze richting Max en plant
zich stilletjes naast Max op de kussens en gooit haar armen om
hem heen. Een beetje verbouwereerd blijft Ronald staan totdat hij
zonder verder wat te zeggen neerploft op zijn zelfgemaakte bed en
zich wegdraait.

Is dit mijn nieuwe realiteit?

Vanuit het grote raam schijnt het zonlicht fel op het gezicht van Jos waardoor hij wakker wordt. Hij rekt zich uit tot de spierpijn van slapen op de harde vloer erin schiet en zachtjes kreunend en steunend houvast probeert te vinden bij het bureautje terwijl hij probeert op te staan.

Sluipend loopt hij naar het raam en doet deze open.

Uit de grote eikenboom op het binnenplein van de school klinken de fluitende musjes en hij haalt even flink zijn neus op en opent zijn ogen. Zijn hart slaat over en hij lijkt even naar adem te moeten happen.

Het aanzicht van het binnenplein is een grote ravage, je kan alleen zien waar de fietsenstalling stond door het dak wat nog vaag afgetekend te zien is in het water, overal drijft hout, puin en wat lijkt op hompen kleding.

Van schrik smijt hij uit reflex het raam dicht alsof daardoor de buitenwereld niet meer bestaat en paniek begint langzaam bij hem in te vallen. Hij beent snel naar waar Max nog vredig ligt te slapen en schudt hem wakker. Eerst zachtjes maar als Max niet reageert steeds heviger en heviger,

“Kom op nou wakker worden, wakker worden allemaal!!”

Max opent zijn ogen en ook de rest wordt wakker van het kabaal, “We moeten naar het dak, het is buiten, het is buiten, niet goed.” stamelt Jos in wanhoop en on-besef.

Sem is al klaarwakker en zit het tafereel gade te slaan.

Hij heeft nauwelijks geslapen en kreeg de beelden en gedachten van wat er gebeurd is maar nauwelijks zijn hoofd uit, hoe zal het met zijn vader zijn, leeft moeders nog, is het enige wat door zijn hoofd heeft gespoekt.

De rest staat een beetje morrig op en volgt gedwee Jos het lokaal uit, de gang door richting de trappen naar het dak.

De nooduitgang van het dak klemt een beetje terwijl Jos er paniekerig hard tegenaan bonst en zwaait dan met een flinke zwier open en klapt met een hard kabaal tegen de zijkant.

Jos rent als een bezetene naar de rand van het dak aan de hoofdingang kant, de anderen kijken elkaar met nog halfgesloten ogen aan en besluiten in hun eigen tempo de wild zwaaiende aardrijkskunde leraar te volgen.

Als ze bijna aankomen ziet Sem hoe Jos roerloos blijft staan bij de rand en géén woord meer lijkt uit te brengen en als een zombie voor zich uitstaart.

Dit stemt Sem nog meer ongerust en bezorgd dat hij al was en versnelt snel zijn pas tot hij naast Jos tot stilstand komt en neemt het aanzicht in zich op.

In de verte is te zien hoe van het dorp in de vallei niks meer te zien is, alles staat onder water, zelfs de grote Sint-Jozefkerk is niet meer te zien.

Het brengt rillingen over zijn hele lijf, helemaal op het moment dat hij zich wendt in de richting van zijn straat waar hij al zijn hele leven woont. Het enige wat hij nog kan zien zijn een paar antennes die op de hoogste gebouwen stonden, van de omliggende huizen zijn van sommige alleen nog het uiterste puntje van de daken te zien.

Overall drijven nog auto's, fietsen, bomen en grote stapels drijfhout van de gevelde bomen en struiken.

Als hij nog wat beter en dichterbij kijkt, geeft hij een flinke schreeuw van schrik, zakt in elkaar en verbergt zich snel achter de rand en barst in snikken uit.

Die hompen kleding wat Jos zei bleken nog levenloze armen, benen en hoofden te bevatten.

Tussen al dat puin en drijfhout drijven langzaam in de stroming lichamen die niet op tijd vluchten konden. Sem slaat zijn handen hard tegen zijn hoofd en wrijft alsof hij de beelden probeert uit te wissen,

Dit kan niet, dit is niet echt, ik droom nog, ik droom nog...
fluistert hij zacht zichzelf in.

Tess kan haar schrik ook niet verbergen, schreeuwt het uit tussen haar tranen door en valt in de armen van Max. Jos, Linda en Ronald staren ondertussen alleen maar voor zich en staan versteend te kijken naar wat er zich voor hun ogen voltrekt. De vogels fluiten ondertussen ononderbroken door, wat elke keer kort wordt overstemd als een auto of andere stukken rommel langs iets scherp drijft en een schrapend geluid laten horen om te laten weten dat dit zeker géén droom is.

Max pakt tilt voorzichtig Sem op en ondersteunt hem terwijl hij Tess nog aan de andere schouder heeft,

“Laten we naar binnen gaan, we kunnen nu toch niks doen en we moeten even een plan trekken.”

Snel neemt hij Tess en Sem de nooduitgang weer door richting het lokaal.

In het lokaal zitten ze verspreid tussen de mistroostige schoolbankjes terneergeslagen en bedroefd voor zich uit te kijken. Bij de ingang van het lokaal staat een grote vakkenkast waar alle leerlingen een eigen vakje hebben met hun naam erboven om hun telefoon in te doen tijdens de les.

Sem kruipt wat dichterbij richting de kast en bekijkt gebiologeerd naar de vakken, *‘Joeri’, die zit op atletiek toch, ‘Rashid’ zit ik naast bij Engels, ‘Lisa’ is die kakker met die leuke sproeten van wiskunde...* bedenkt hij zich en laat onverwachts een extra traantje vloeien als zijn oog op het vakje met de naam ‘Jordan’ valt.

Tess gaat voorzichtig naast hem zitten en pakt hem bij zijn schouder,

“Wie weet hebben een heleboel het wel gered.”

Sem draait zijn hoofd om, kijkt haar even diep in haar diepgroen grijzige ogen. Hij legt zijn hoofd op haar schouders, indirect vragend, om een beetje troost.

Jos staat op en loopt richting Ronald en Max die ondertussen de kasten van het lokaal doorzoeken naar bruikbare spullen,

“Oké, en nu?”

Ronald lijkt wat te willen zeggen maar houdt toch zijn mond, haalt zijn schouders op en knikt in de richting van Max.

Zonder op te kijken trekt hij lade voor lade open,

“We moeten wat slaapspullen hebben en eten en drinken zoeken, als eerste.”

Even zijn de twee mannen stil,

“Volgens mij is er een voorraadhok voor de kantine op de derde verdieping.”

“Ja, dat staat onder water nu!” antwoord Ronald pissig.

Dit tot grote irritatie van Jos,

“Zullen we niet eerst eens gaan kijken, als het onder water staat maakt het nog niet uit, het hok is niet ver van de trappengang en flesjes en blikjes kunnen dat wel hebben!”

Het gezicht van Ronald lijkt wat roder aan te lopen,

“Luister eens klootzak, je weet niet eens of je wel kan ademen in dat hok, dat gaat niemand redden!!” komt er verbeterd terug.

Onbewust staan de twee nu zwaar hijgend neus aan neus, en voordat Jos hem van repliek kan voorzien springt Tess snel tussen de twee kemphanen in.

“Hier hebben we nu niks aan stelletje kleuters!”

“We zitten met z’n allen in deze shit en we moeten het met elkaar zien te rooien, dus doe normaal!”

Met ogen als blikken konden doden draait ze zich naar Sem en helpt hem overeind.

Max beent zonder wat te zeggen het lokaal uit en loopt de trap af tot de laatste droge trede.

Hij ziet het water en probeert in een onhandige pose de gang van de ondergelopen verdieping door te kijken. De vloeren zijn niet meer te zien en het viezige bruine troebele water,

“Jongens, het staat tot net onder de deurposten, er moet wel ruimte om boven te komen zijn in die ruimtes!”

Als hij omkijkt ziet hij hoe Jos, Tess en Ronald zich al achter hem verzameld hebben op de trap. Jos trekt alvast wat kleding uit,

“Ik ga wel.”

In zijn onderbroek loopt hij alvast een stukje via de treden het water in en zijn lichaam begint al te bibberen en schokken van het koude water en laat zich vallen in het water om maar het ergste alvast voorbij te hebben.

Spetterend, wild zijn armenzwaaiend probeert hij wat op adem te komen en rustig te worden en gewend te raken aan de temperatuur van het troebele water.

Proestend en kuchend spuugt hij het zoute water uit zijn mond en laat hij zich rustig de gang in drijven. Als hij aankomt bij de deur van het voorraadhok probeert hij de deurklink te vinden, maar voelt dat zijn vingers er net niet bij geraken.

“Max, ik moet onder water, ik kom er net niet bij!” schreeuwt hij in de richting van de trap waar drie hoofden nieuwsgierig zijn voortgang in de gaten houden.

Jos neemt een flinke teug lucht en verdwijnt onder water.

Hij pakt de deurklink vast en probeert deze open te maken, maar de kracht van het water is te sterk en komt snel weer boven.

“Ik heb hulp nodig met de deur, hij gaat nog niet wijd genoeg open om erdoor te komen!”

Ronald kijkt zijn dochter even schuld bewust aan,

“Ik kan niet zo goed zwemmen, ga jij maar.”

Tess kijkt hem wat verbaasd en teleurgesteld aan,

“Ik help hem wel.” antwoord Max hoofdschuddend en trekt zijn shirt en broek uit en gooit deze naar boven in de droge gang.

Energiebesparend zwemt hij rustig naar Jos en op het teken van Jos nemen ze beide een hap lucht en duiken naar beneden.

De deur lijkt wel iets te bewegen op hun geruk aan de klink maar verder niet te willen meewerken met hun inzet.

Bovengekomen denkt Jos even snel na,

“We moeten de deurklink beide vasthouden en afzetten met onze benen op de muur.”

Max en Jos dalen snel weer af naar beneden en positioneren zich zoals afgesproken bij de deur.

Met alle kracht die ze hebben trekken ze met alle macht aan de deur tot deze wijd genoeg open is.

Max bedenkt zich géén moment en zwemt snel naar binnen terwijl Jos alles wat hij nog in zich heeft geeft en zwemt snel weer naar boven als Max door de opening is verdwenen.

Snakkend naar lucht komt Max naar boven in het voorraadhok, om hem heen drijven allemaal drijfnapte dozen koekjes, chocoladerepen en wat verdwaalde kant-en-klare maaltijden tussen en rond de ijzeren stellages.

Hij bekijkt ze nauwkeurig en voelt wat aan de verpakkingen, Gelukkig denkt hij in zichzelf en merkt hoe het meeste in plastic verpakt zit.

Max grijpt een paar drijvende dozen en wat verpakkingen.

Voordat de rest in het water verdwijnt roept hij de rest erbij, “Gauw, ruk die deur weer een beetje open!”

Jos roept snel Sem en Tess erbij en na zich uitgekleeft te hebben drijven ze pootjebadend naast Jos in het water. Jos duikt snel weer onder en weet de deur op een kier te krijgen waar Max vlug de dozen en losse verpakkingen door heen duwt.

Ze pakken gauw alles aan en zwemmen heen en weer om alles op de droge plek bij Ronald en Linda op de trap te krijgen.

Max heeft ondertussen de drijvende spullen uit het hok gekregen en besluit een kijkje te wagen onder water. Alleen daar is, door het troebele bruine water op een centimeter van zijn ogen na, niks te zien. Hij neemt nog een hap lucht en begint onder water dan maar de stellages af te tasten.

Voorzichtig aftastend voelt hij wat blikjes en flesjes en brengt ze één voor één boven water en geeft ze weer door de deur heen aan het watertrappelende trio.

Na een tijdje duiken voelt hij niks eet- of drinkbaars meer en wenkt de anderen om weer een opening te maken voor hem om naar buiten te kunnen.

Voldaan zwemmen ze terug naar de trap. Jos, Tess en Sem stappen tevreden uit en krijgen snel wat handdoeken uit de toiletten aangeboden van Linda.

Rillend van de kou drogen ze zich af.

Tess kijkt haar ogen uit als Max als de nieuwe James Bond uit het water de trap uitstapt alsof in slow motion waar het water glinstert en langzaam afdruipt van Max zijn licht gespierde lijf en kijkt recht in zijn lagune blauwe ogen. Ze draait snel haar ogen weer weg en ziet hoe haar vader de situatie van boven de trappen gadeslaat en betrapt draait ze zich snel weer om en gaat verder met afdrogen.

Uitgeput en nog een beetje nadruppelend en staan ze in de gang zich af te drogen. Linda verzameld snel wat droge kleding voor ze en neemt ze snel het lokaal weer in,

“Ik heb de buit voor jullie uitgesteld.”

Aangekleed aanschouwen ze de tafel vol blikjes fris, dozen koek en speculaas, flesjes water en wat losse kant-en-klare maaltijden. Vol trots kijken ze elkaar aan.

“Hier kunnen we wel even mee vooruit.” en voor het eerst ontsnapt een flinke glimlach Sem zijn gezicht.

“Ja maar voor niet al te lang, we moeten rantsoeneren en die maaltijden moeten eerst op vanwege de datum.” vervolgt Max.

Ronald zet gelijk een stap naar de tafel en pakt wat chocoladerepen uit de dozen, waarop Max hem ferm en indringend aankijkt,

“We moeten een plan op papier zetten en al het eten per dag en per persoon verdelen.”

Sem loopt gelijk richting de tafel en komt zo dicht bij Ronald dat zijn schouder hem zachtjes wegduwt van de tafel. Hij haalt alles uit de dozen en over de tafel verdeelt hij het per soort en begint te tellen. Zachtjes tikt hij tevreden met zijn pen op de tafel,

“We hebben zeker genoeg voor 4 keer eten en 4 keer drinken voor iedereen voor de komende 4 weken zeker!”

Max en Jos pakken al het eten en drinken en leggen het in de keuken. Als Max de deur doorloopt roept hij nog even snel achterom,

“We moeten ook even voor een vuurtje zorgen.”